

TAK TEDA DOBRE, IDEM BYŤ DIEŤAŤOM!

Rodinná katechézka 198-2021 (787)

www.inky.sk

týždeň po 22. 8. 2021

... alebo o tom, čo vlastne teda máme urobiť a či sa môžeme spoliehať, že Boha neomrzíme a nepošle nás preč.

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 15, 14-22)

Čítanie z prvého listu sv. apoštola Pavla Korinťanom: *Ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera.* ¹⁵ *A potom sa zistí, že sme falošnými Božimi svedkami, lebo sme svedčili proti Bohu, že vzkriesil Krista, ktorého nevzkriesil, ak mŕtvi naozaj nevstávajú.* ¹⁶ *Lebo ak mŕtvi nevstávajú, nevstal ani Kristus.* ¹⁷ *A keď Kristus nevstal, vaša viera je márna a ešte stále ste vo svojich hriechoch.* ¹⁸ *Potom aj tí, čo zosnuli v Kristovi, sú stratení.* ¹⁹ *Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najubohejší zo všetkých ľudí.* ²⁰ *Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých.* ²¹ *Lebo ako je skrze človeka smrť, tak je skrze človeka aj zmŕtvychvstanie:* ²² *Veď ako všetci umierajú v Adamovi, tak zasa všetci ožijú v Kristovi.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 231, 320, 281, 315, 337, 351)

Tak ako? Už veríme, že to stojí za to? Sme plní nádeje, že Boh nám naozaj daroval Božie synovstvo, dedičstvo Neba, zbožštenie sa v Bohu? A už sme uverili aj v to, že od nás Boh neočakáva nič nemožné, ale že naozaj môžeme – či skôr, ak chceme, túžime, dychtíme byť takými, On to v nás urobí, potrebuje len náš úplný a bezpodmienečný súhlas – a tým je naša túžba a dychtivosť a rozhodnutie sa ísť do toho – a urobiť to v nás? Jednoducho, *zamilovali* sme si tento Boží Dar?

Možno teraz povieť: Ale veď ani poriadne nevieme, čo vlastne máme začať robiť? Čo presne to pre nás znamená, prijať ponuku Božej adopcie a stať sa deťmi Boha?

Začnime malým podobenstvom. *Žil raz jeden kráľ a ten mal syna. Jedného dňa ale syna uniesli a kráľ ho dlho nemohol nájsť. Keď ho konečne našiel, syn si už vôbec nepamätal, kým je a čím bol. Za ten čas sa z neho stal dobrý a statný pastier kráv a dedičania si ho ako pastiera vážili. Kráľ mu odhalil, kým je a potom mu povedal: Som na teba hrdý, že si sa takto vypracoval. Ale na mojom hrade nie je miesto pre pastiera. Tu si statný a silný muž, ale ak chceš ísť so mnou, musíš všetko toto nechať tu. Na mojom hrade sa potom znova staneš malý dieťaťom – veď vieš a ovládaš z umenia kralovania menej, než sedemročné pážatá pri mojom stole! – a budeš sa musieť odznova naučiť byť iným, úplne novým človekom: mojim synom, princom kráľovstva a budúcim panovníkom a kráľom. Namiesto sily paží sa musíš naučiť sile vlády a namiesto kráv a býkov budeš spravovať kráľovstvo!* Presne toto je naša situácia: Na počiatku, keď nás Boh stvoril, boli sme ako *nula*, ako novorodené deti: bez sily, bez majetku, bez veľkosti, bez postavenia, bez poznania, bez všetkého. *Boli* sme – a to bolo všetko. Nič viac sme nemali ani neznamenali. Nebol to problém, pretože všetko sme mali prijať a dostať od nášho Otca, Boha a Kráľa. Diabol nás ale uniesol a my sme vyrástli bez Boha. Museli sme sa vypracovať bez Boha a podľa sveta, v ktorom sme sa stratili. *Podobáme sa bodu na osi, ktorý bol na čísle nula – ale potom, keď sa usiloval o vlastný pohyb a vlastnú veľkosť, čím viac sa na nej pohyboval od nuly preč, tým menším a menším sa stával, pretože sa posúval do záporných čísel a stával sa tak ešte menej ako nula.* Časom sme sa možno stali schopnými a úspešnými ľuďmi podľa meradiel sveta a vybudovali si reputáciu a získali úctu sveta – ako onen *pastier* z nášho podobenstva. Potom nás však našiel Boh a oslovil nás so svojou ponukou: *Byť už nie ľuďmi sveta, ale synmi Boha.* Dedičmi Kráľovstva, ktorí raz budú sedieť s Ním na Jeho Tróne. A tiež nám otvorene povedal to isté: *„V mojom Kráľovstve nie je miesto pre svetských ľudí. Tu si možno vážený človek, ale ak chceš ísť so mnou, musíš všetko toto nechať tu. V mojom Kráľovstve sa potom znova staneš malý dieťaťom a budeš sa musieť odznova naučiť byť iným, úplne novým človekom: mojim synom, princom Kráľovstva, ktorý bude vládnuť spolu so mnou na mojom tróne!“* Musíme sa, obrazne povedané, vrátiť späť k *nule* – a potom sa po priamke vydať opačným smerom, smerom ku „kladným číslam“, smerom k Božiemu Kráľovstvu a k dokonalosti a sláve a svätosti synov a dcér Boha!

A tu nás možno prepadne posledná pochybnosť: *Hodiť za hlavu všetko, čo som doteraz vo svete dosiahol, vzdať sa všetkých istôt a zábezpek, ktoré som si vo svete tak namáhalo vybudoval – dobre, ak je pravda, čo mi Boh hovorí, stojí to za to. Ale kto mi zaručí, že to Boha neomrzí? Že si to nerozmyslí? Že ma po nejakom čase nepošle preč, neopustí – a ja ostaneť znova vo svete, ponechaný iba sám na seba a všetko, čo som si tu predtým namáhalo vybudoval, bude preč a ja ostaneť už možno navždy iba veľkou, prázdnu, bezvýznamnou nulou pred Bohom i pred všetkými ľuďmi?*

Pavol v úvodnom úryvku Písma berie túto otázku vážne – aj keď si dovolím s ním nie úplne súhlasiť. Myslím, že aj keby sme iba tu na zemi mohli žiť takýto život detí Boha s Bohom a potom viac už nie, aj tak by to stálo za to. Lenže pochybnosť, či naozaj platia slová Písma „*ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže*“ (2 Tim 2, 13) sa môže týkať každého dňa, od zajtra až po samú Večnosť. Môžem teda Bohu dôverovať? Môžem sa odvážiť zanechať úplne všetko, vzdať sa samého seba, odložiť svoje práčne vybudované Ego a svetské zaistenie – a začať úplne odznova, ako *nula*, ako *dieťa novonarodené*, s nádejou, že Boh ma znova vybuduje a do omnoho väčšej veľkosti, slávy, moci, bohatstva – ale už nie tu, lež v našej novej Vlasti, Nebi?

Oprieť sa môžeme o Božie slovo – ak Boh neklame v ostatnom ale plní, čo sľúbil, neklame najskôr ani v tomto. Môžeme sa oprieť o skúsenosti tých, ktorí tento krok urobili pred nami a prinajmenšom čo sa života na zemi týka, dosvedčili, že Boh ich nezradil ani nepodrazil. A nakoniec, máme nejaké tie vzťahy a kontakty aj so spasenými v Nebi – ktorí tiež rôzne dosvedčujú, že Boh svoj sľub splnil. Stačí nám to alebo nie? Uveríme? Neuveríme? To už musíme urobiť sami – preto sa voláme *veriaci*.

DO PRAXE:

Dobre. Tak sa teda rozhodneme: Ideme do toho. Do čoho presne ideme? No – stať sa deťmi Boha. Čo robí dobré dieťa?

Snaží sa *potešiť* Otca a robiť Mu radosť. Ako *nevsta* Krista, najstaršieho Otcovho, snaží sa byť Kristovi na *česť* a *slávu*, nerobiť Mu hanbu vo svete, ale aby na nás mohol byť hrdý a svet aby cez nás spoznal a oslavoval nášho Ženícha. A nakoniec, je tu Dielo, na ktorom Otec aj Syn a aj Duch spoločne pracujú. Chceme mať na ňom podiel! Chceme pracovať spolu s Bohom! Aj keby nás Boh k tomuto Dielu neprizval – a On nás prizval! – dovtedy by sme Ho otravovali a naliehali, kým by nám nedovolil pracovať spolu s Ním! Ja viem, sme deti, malé a veľa toho neurobíme, občas možno dokonca viac prekážame – ale my chceme byť so svojim Otcem! **ROBIŤ BOHU RADOSŤ, OSLAVOVAŤ HO a PRACOVAŤ NA JEHO DIELE** – toto charakterizuje dieťa Boha.

A ako presne to urobiť? Keď to vysvetľujeme *prvoprijímajúcim deťom*, tak to zhrujújeme do dvoch vecí: *Dobrom premáhať zlo vždy, všade a vo všetkom a pomáhať všetkým ľuďom, aby spoznali a prijali Krista a Dar Božieho synovstva.* To je zhruba všetko. Toto robiť, najlepšie ako vieme – a, ako správne deti, stále viac rásť v poznaní toho, čo je dobro a čo zlo, ako dobrom čo najlepšie premôcť zlo, aké zbrane tu existujú a ako ich stále lepšie používať – a rovnako rásť aj v umení pomáhať ľuďom Krista spoznať a uveriť Mu, spoznať, uveriť a prijať Evanjelium a vydať sa spolu s nami na tú istú cestu Božieho synovstva!

Tak to vnímala aj sv. Tereza, keď píše o robení radosti Bohu a premáhaní zla dobrom: *„Treba urobiť všetko, čo je v našich silách: dávať bez počítania, stále sa zriekať seba, slovom, dokazovať lásku všetkými malými skutkami, ktorých sme schopní. Ježišovi robia radosť, väčšiu radosť ako vláda nad svetom alebo dokonca hrdinské mučenie; napríklad úsmev, láskavé slovo vtedy, keď by som najradšej nič nepovedala alebo strúhala unudenú tvár a tak ďalej. Nemám iný prostriedok, ako by som ti dokázala svoju lásku, iba ten, že si nechcem dať ujsť ani jednu malú obeť, ani jeden pohľad, ani jedno slovo; chcem využívať i tie najmenšie veci a robiť ich z lásky.“* A čo sa druhého týka – nie náhodou je pre svoju túžbu apoštolovať *patronkou misií!*

Tak ako? Ideme do toho? Ideme byť odznova deťmi – deťmi Boha?